

Margaret Atwoodová: U nemocničního lůžka

přeložil Miroslav Jindra

Sedím u postele

na oddělení beznadějných případů a ruce mám položené na otcových nohou.
Když jsem ho naposledy takhle držela, byla jsem ještě malá holka.
Ráda bych ho vzala za ruce, ale má je přikurtované k lůžku,
i když v nich už stejně nemá žádnou sílu.

Asi před sebou vidí vlnu prostěradla,
které ho zakrývá od hrudi ke kotníkům;
ale jistě by ji raději před očima neměl.

Museli ho otevřít. Ale zachránit ho už nemohou.

Tisknu mu ruce na nohy,
ani se nehnu. Kdybych ho tak mohla
přitáhnout zpátky. Vzpomínám,
jak jsme jeden druhého soudili,
beze slov, nelítostně.

Soustředěně naslouchám podmořskému pípání monitorů,
jako bych čekala na nějaký signál.
Přístroj zatím vhání vzduch do zatopených plic,
a srdce, napojené na jiný, uhání v tom znehybnělém těle příliš rychle,

v tom vražedném těle, v těle
uvízlém v ledové pláštvi,
jež se pod ním bezedně rozprostírá,
v závějích navátých
kolem údů a trupu.

Odchází právě někam,
kam za ním nemohu,
nezůstávají za ním žádné šlápoty.
V tomhle bělostném prostředí
už nevrhá žádný stín.